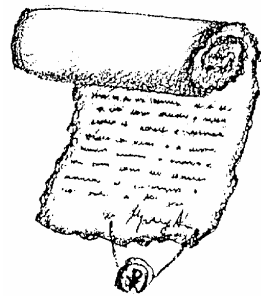

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

1998. április 05. Virágvasárnap

VI. évfolyam 1. szám

A SZENTLÉLEK ÉVE

Táborok, lelki napok, előadások szervezőinek nagyon jó segítséget nyújt a Szentatya az ezredfordulót megelőző években: tavaly minden rendezvényen a megtestesült Istenről, Jézus Krisztusról beszélhetünk,

és kimeríthetetlen témának bizonyult. Idén a Szentlélek, a folyamatos jelenlétében is titokzatos isteni személy megismerésére szövetkezett össze az Egyház.

A Lélek a Vigasztaló. Ő az, akiben a világ végezetéig velünk van Jézus, ahogy ígérte. Ő az, aki a Biblia második mondatában, a teremtés kezdetekor is már a vizek fölött lebeg.

Ő az, aki beárnyékolja Mária méhét, előkészítendő Isten Fiának befogadására. Ő lebeg Jézus fölött a keresztesben és Ő ad erőt pünkösdtől kezdve az apostoloknak, hogy azt tegyék, amit Isten álmódott az életükről. Ő az a megmarkolhatatlan, de szívszorító erő, amely képes megállítani minket is étvágyunk és ételünk között félúton, Ő az, aki rá tud venni, hogy másfélék legyünk.

De másik arca is van. Ő az, aki minket akar. Akinek hihetetlen erővel szüksége van ránk. Nem egzisztenciálisan, hiszen nélkülünk is Isten maradna, hanem értünk. A Lélek az, akiben Jézus halálosan szerelmes beléd, jobban, mint bárki lehet itt a földön. És annyira képes magát adni, hogy még féltékenyek sem lehetünk azért,

hogy másba is szerelmes.

Isten átadja magát nekünk (megehetjük az Istent!) fizikailag is. Csak annyit kér, hogy vegyük észre. A nekünk adott isteni létért a mi emberi létünket kéri, nem cserébe, hanem szabadon. Ennek az átadásnak az első fázisa, hogy elfogadjuk Őt. Elhisszük, hogy szeret.

Milyen jó azoknak a plébániai fiataloknak, akik most készülnek a bérnalkozásra. Most, amikor az Egyház tele van a Lélek várásával, egy élő, szentlelkes közösségben állhatnak oda püspökük elé, azzal a vággyal, hogy megerősítve adhassák tovább azt a hitet, amit kegyelemként kaptak. Mind tudják, hogy ezzel nem szentséget, nem ünnepet vagy szép ruhát választanak, hanem életformát. Krisztus világba küldött tanújának életformáját, az apostolét, aki bármerre megy, nem tud hallgatni a rábizott örömhírről.

Ezek a fiatalok most készülnek. A készület valójában nem tanulás, hanem tudatosítás. A szerelmet nem tanulni, hanem élni kell. Az önátadás nem biflázás, hanem erőfeszítés. Sokszor nehéz, ezért újra és újra tudnunk kell, hogy a föld, amelyért teszszük, kincset rejt. És ezért jó együtt lenni a készületben: a többiek ragyogó szeme eszünkbe juttatja, hogy milyen csodálatos közös célunk van.

Imádkozzunk értük, hogy általuk bennünk is újra születhessék a Lélek által felkent, a Krisztusnak kiválasztott ember, aki otthon van Isten Országában.

A TARTALOMBÓL

Visszatekintés.....	2.
Tétényi farsang 1998.....	2.
Napfelkelte.....	3.
„KérjeteK és adnak nektek”.....	3.
Missziós előadás.....	3.
A fiatalokért.....	4.
Bemutakozunk.....	5.
Piroska és Farkas.....	6.

Pusztá Sándor:
KERESZTREFESZÍTÉS

Most a kezébe verték a szeget
S a Vak, ki látott, csak állt ott
s remegett.

A vas rozszogva verte át a csontot.
A Béna járt, s hogy elindult Feléje,
szívébe megbotlott.

A délutánban egy virág sikoltott.
S ki Néma volt, most szájaszélét
harapta

S habos nyálát készült a hóhér
arcába köpni.

Készült. - De nem mozdult senki.
Hát lenyelte. S visszaállt helyére.

Mindenki ott állt a h e l y é n.
Legyek dongtak arcán és szemén.
Már kezdődött zsidbadt érzékei éje.
S hogy lábát is átszögezték,
Többé egy lépést sem tett senki
Feléje.

Bayer Róbert

TÉTÉNYI FARSANG 1998

Mindennek megvan a maga ideje - szoktuk mondani, jelezve, hogy az életnek "rendje" van.

Mi is adtunk időt és helyet a vigalomnak: farsangoltunk februárban a plébánián.

A díszes kompániát a hittanos gyerekek és a hitoktatók alkották, körükben üdvözölve vendégként Marika néni, a tánc ház nagymesterét.

Folyt a cola és a narancslé, szerencsére a sütemény-hegyeket nem megmászni kellett, hanem megenni, mert a sok táncolásban bizony kicsit elfáradtunk.

Vendégünk először görög táncokat, szirtakit és görög haditáncot tanított, majd áttértünk a keringőre.

Marika néni - vérbeli pedagógus lévén - egy kis illemtan órát is tartott nekünk. Megtudhattuk például, hogy kér fel egy igazi "lovag" a bálon egy kislányt, hogyan viselkedik tánc közben, tovább, hogyan illik fogadni a "hölgyek"-nek az őket táncra kérő fiatalemberket.

A becsempészett illemtanóra persze nem zavarta meg a szórakozást.

Az Úristen adta a képességet az embernek az öröme, és mi élünk is ezzel a képességgel: volt közös játék, tombola, három nagylány pedig meglepetésül előadott egy táncot, amelyet közkívánatra meg is kellett ismételnünk.

JÓ HÍR

Egy HVG idézte a Magyar Gallup Intézet kutatási igazgatójának alábbi véleményét:

"A vallásos emberek nem jelentenek kívánatos vásárlói célcsoportot: kevesebbet fogyasztanak, mint az átlag, ritkábban cserélik fogyasztási javaikat, az olcsóbb cikkeket vásárolják, marketing eszközökkel nehezebben befolyásolhatók, egyszerűen a down-market-et jelentik, amely minden reklámszakember rémálma."

Örülünk, hogy a közvélemény megfigyelésével foglalkozó külső szemlélő azt látja, hogy fogott rajtunk mesterünk tanítása a hamis és az igaz kincsekről!

Ferenc atya be-benézett hozzánk, be is ült közénk, és elégedetten állapította meg: bizony, nem vagyunk búval bélelt társaság! Az est végén elszánt szülők is segítettek a rend helyreállításában.

Ezúton is köszönet érte!

Mikor ezt a beszámolót írom, már nagybőjt második hetében vagyunk, és mert "mindennek megvan a maga ideje", most a hittanosokkal keresztút-járáásra és elmélkedésre készülünk a közeli Törökbálintra. Reméljük, hogy a gyerekek ezen is minél többen és egész szívvel vesznek részt, és a hagyománnyá váló megmozdulások megtartó erőt jelentenek majd számukra a jövőben.

KG.

VISSZATEKINTÉS

Nagybörzsöny, 1997. augusztus 23. Szombat van, meleg nyári délután. Kirándulás 14.30-tól 17.30-ig a sárga jelzésen, fel a hegyre.

A maroknyi csapat megy lelkesen, olykor dalolva. Amint kezd emelkedni az út, úgy esik szét 2-3 részre a csapat. Az út egyre meredekebb, az idő egyre kevesebb. A társaságunk egyre csendesebb, mintha néhányan elfáradtak volna. Úgy érzem, nem bírom tovább. Lábaim rogyadoznak, sehol egy csepp "éltető" víz. Meleg van, eső előtti a levegő, a szandálom csúszik. De a hegyre fel kell menni!

Egy pillanatnyi villanás: Talán Jézus is hasonló úton ment a Golgotára, mezítláb, kereszttel a vállán!

Egy kis szellőt érzek, lejtteni kezd az út. Jólesik a csend, a magány. Most Jézussal beszélgethetek. Ahogy tovább haladunk, látszik az égbolt és a hegyvidék. Csodás a látvány! Olykor égdörögés hallatszik, esőcseppek hullanak. Megállni sajnos nincs idő, 17.30-kor szentmise: Oda kell érni és az "ajándékot" átadni Krisztusnak.

"Futva jöttem elibéd", kezdtük a szentmise énekét. Egész mise alatt és még utána is egy kis

ideig esett az eső. Mi bent imádkoztunk és énekeltünk.

Talán így akartad, hogy együtt legyünk. Köszönöm, hogy Veled, és Hozzád mehettem, s Téged szent tested és véred által megkaphattalak.

Este hét óra után már a tábortűzhöz készüldtünk, majd vidám nótázással és beszélgetéssel folytatódott a nap.

E pár napos együttlét nemcsak Krisztushoz, hanem egymáshoz is közelebb hozott bennünket, és lelkileg gazdagodva térhettünk haza.

EHe

NAPFELKELTE

Nem vagyok sem festő, sem költő, mindezt azért mondom, mert megfestve, vagy rímekbe szedve sokkal szebb lenne, mint így elmondva. Egy élményemet szeretném elmesélni, talán sikerül.

Több, mint húsz éve járok a Nagytétényi úton nap mint nap. Február van, az idő tavaszias. Reggelente sietősen igyekszik mindenki a buszra felszállni (ülőhely, vagy "jó" állóhely reményében).

Igyekszem én is jó állóhelyet találni. A menetirány szerinti jobb oldalon kilátni a Dunapartra. Ilyenkor kel fel a NAP. Hatalmas nagy, piros korong, körülötte fény. Sugarai olykor vakítóak. Szinte érzem a melegét.

A következő reggeleken már tudatosan figyeltem. Egyik alkalommal felhős volt az ég alja. Amint a felkelő nap sugarai beragyogtak a felhők közé és megvilágították azokat, csodálatos képen gyönyör-

kódhettem. Talán az égbolt "domborzati térképét" láthattam. Szívet melengető látvány volt.

Pár hete videón néztük az őstörténetből a teremtést. Isten a negyedik napon teremtette az égiteket. - "Isten látta, hogy ez jó" (Ter.1.19.) De még mennyire hogy jó! Köszönjük!

Bárki megkérdezhetné, miért mondtam el mindezt. Nap mint nap sietünk, gondokkal teli a fejünk, s észre sem vesszük a Gondviselőnkől kapott ajándékokat, melyek megszépíthetik "induló" napjainkat.

Sokszor gyönyörködtem már naplementékben, de ezeknek a napfelkeltéknek valahogyan jobban tudok örülni. A levegő tavaszias illatot áraszt, éled a természet, s vele együtt minden élőlény, mi pedig késülünk a Húsvétra.

A sok szép élmény közül ez csak egy, amit most megpróbáltam elmondani.

Ehe

„Kérjétek és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak.” (Mt.7,7)

A tavaly ősze tartott egyházközségi napon merült fel az imalánc megalakításának gondolata. az ötlet megvalósítása a vasárnap délutáni hittan csoportban talált gazdára. A fiatalok felosztották maguk között a hét napjait és minden napra egy résztvevő vállalta a közösen megbeszélte ima-gondolat szerinti imádkozást. Így az egyes napok „ima-láncszemei” fűzik egybe az egyik napot a másikkal, az egyik hetet a másikkal – imádsággal.

Az imádkozás egy Miatyánkkal kezdődik és egy Üdvözlégy Máriával fejeződik be. A kötött szövegű imák között az ima-gondolat szerinti egyéni elmélkedés, saját szavainkkal történő rövid imádkozás folyik. Az ima-gondolatok az egyházi év eseményei, ünnepei, a hittanórák témái és imacélok (pl. betegekért, nem hívő fiatalokért) alapján születnek hálaadó, kérő vagy dicsőítő imádságunk mottójaként.

Az ima segít lelkileg egy kicsit elcsendesedni, egy kicsit megállni a mindennapok rohanásában, egy kicsit befelé fordulunk, ahol magát az Úr Jézust találjuk. Vele találkozunk minden imádságban. Nem a szavak a fontosak, hanem hogy Órá figyeljünk. Az ima Istenhez emeli a szívünket. De az ima kapcsolatot teremt távoli szeretteinkkel és felebarátainkkal. Egy ilyen imalánc különösen is, hisz mindennap tudom, hogy ma valaki imádkozik a mi közös szándékunkért. Hihetetlen ereje lehet egy ilyen összefogásnak! Szeretettel hívunk minden érdeklődőt, hogy kapcsolódjon be imaláncunkba, legyen egy újabb láncszem, mely összeköti minket és átöleli a közösségünket, de egy kicsit egész egyházunkat is.

Nagyheti elmélkedést indító imagondolatunk: **Hálát adunk Urunk, hogy bűneinkért vállaltad a kereszthalált és ezáltal az üdvösségre hívsz meg minket.**

A Nagyöbjtben hozott áldozatok, a Krisztus melletti tanúságtétel mindnyájunk számára hozza meg gyümölcsét Húsvét szent misztériumában.

Endrődi Péter és Németh András

Missziós előadás

Budatétényben egy szombat délután a fiatalok farsangi mulatságát megelőzve missziós előadást hallgathattak meg az érdeklődők.

Szabó Imre atya pár éve tért haza Pápua Új-Guineából, ahol – ha jól emlékszem – 31 évet töltött missziós szolgálatban. Sok-sok élménye közül választotta ki a legérdekesebbet, legizgalmasabbat. Az előadás közben diaképeket vetített, melyek segítettek elképzelni azt a tőlünk – mind távolságban, mind kultúrájában – oly távoli vidéket. De azt hiszem, ez fordítva is igaz. A mi világunk számukra éppoly szokatlan lenne.

Most pár – számomra emlékezetes – mondatát idézem fel: „Amikor megérkeztem a szigetre, bizony félttem. Esténként többször is megnéztem, vajon kunyhóm ajtaját jól bebiztosítottam-e. Később a bennszülöttek elmondták, hogy az ajtó nem jelentett volna akadályt számukra. Ugyanis, aki nem tetszik nekik, arra rágyújtják a házát. Ott a férfiak nem dolgoznak, de a nők annál inkább. A férfiak egyetlen foglalkozása a törzsi háború. Ezek szinte mindnaposak. Itt viszont a győztes törzs „fizet”, kárpótolja a legyőzöttet. Reggelire, ebédre, vacsorára főtt édes burgonyát esznek. Húst csak ünnepi alkalmakkor.”

„Nappal negyven °C–os a hőség. Két évszak van. A nedves évszakban minden nap egész délután esik az eső, a száraz évszakban ez csak heti háromszor ismétlődik. Ezért nem meglepő, hogy a dzsungelben a már meglévő ösvény egy-két hét alatt eltűnik, mert benővi a növényzet.”

„A bennszülöttek sokáig nem értették, hogy ki ez az idegen, mit akar tőlük s miért van még mindig itt. Négy évnek kellett eltelnie, mire Imre atyától megkérdezte valaki, hogy miért van itt. Aztán lassan, nagyon lassan elindult valami. Valami, amit a bennszülöttek lelkében a Szentlélek munkált, s amihez Imre atya munkája volt a kezdet, az alap. A három évtized alatt a lakosság megkeresztelkedett és egy ifjút pappá szenteltek közülük.”

Az előadás végén kérdéseket tehetünk fel. Megkértük Imre atyát, hogy mondja el a Miatyánkot „pidzsiül” (bennszülött nyelv).

Eszembe jutott még egy kedves történet. Imre atya tanítókat hozatott, akik tudtak a törzs nyelvén, s elindította az ISKOLÁT. Első nap a törzs apraja-

nagyja ott volt. Másnap kevesebben voltak. Harmadnap még kevesebben. A negyedik nap üres volt az iskola. Ez a helyzet még többször megismétlődött, míg végül a törzs tagjai maguk is amellel döntöttek, hogy szükség van az iskolára.

Az idősebbek közül valaki megjegyezte, hogy a missziós atyáknak nem kellene kontinenseket átutazni, itt helyben a mai fiatalság körében is akadna feladatuk. Erre a hátul ülő fiatalok felől egy kis morgás hallatszott. Mire Imre atya azt felelte, hogy nem missziósatyák kellene ide, hanem a keresztény felnőttek példamutató, a fiatalság számára vonzó életpéldája.

Köszönjük az előadást a budatétényi, a barossi és a tétényi hívek nevében is. Mi tétényiek pedig elhatároztuk, hogy meg fogjuk hívni Imre atyát Nagytéténybe. Remélem, hogy beszámolómmal sikerült kedvet csinálnom az előadáshoz.

Maya

Kedves családok, kedves tétényiek!

Az egyházközségi napon több csoportban beszélgettünk a nagytétényi egyházi életről, tapasztalatainkról, vágyainkról.

Sokan fájlaltuk a fiatalok eltűnését.

Sajnos nincs élő, tevékeny ifjúsági közösség nálunk. A középiskolás, egyetemista korú gyermekeink máshol találják meg a baráti közösséget. Máshol tanulják, hogyan növekedjenek a krisztusi életben. Máshol végeznek lelkes segítő munkát. Eleveenségük, jókedvük, fiatal lendületük, szépségük máshol gazdagítja a telplomi gyülekezetet. – Jó esetben.

Rossz esetben csatlakoznak egy szavaival az élet értelmét, tetteivel az élet élvezetét hirdető csoporthoz. Hány szekta várja a helyüket nem találó, párt kereső fiatalokat?! Jól szervezett közösségi élettel, a Bibliából citált mondatokkal, látványos csodákkal sokakat megnyernek maguknak.

Nem szeretnének tenni valamit?

Akik már máshol találtak otthonra, nehezen jönnek vissza, de talán a kicsiket még megtarthatjuk. Többen is elgondolkoztunk a lehetőségeken. Egészen konkrét vállalások is megfogalmazódtak: imalánc, hétköznapi Szentmise-hallgatás. A még megmaradt kedves fiatalok komoly felajánlást tettek: segítik majd a hitoktatók munkáját.

Ha ez a gondolat ennyire egyesíti a szíveket, nem gondolják, hogy a Jóisten akar valamit? Nem szeretnének áldozatot vállalni a gyermekeikért?

Talán vannak, akik imaláncot kezdenének, mások talán rózsafüzért vagy kilencedet mondhatnának. Van, aki szívesen vállalna hétköznapi Szentmishallgatást. És biztosan vannak, akiknek mást kell kitalálniuk.

Mindannyian gondokkal küszködünk, fáradtak vagyunk és sokszor rosszkedvűek. Talán fájdalmaik vannak, sok a munkájuk és túlságosan be van osztva az idejük. Nem tudnak még erre is időt szakítani.

Nem szeretnék a nehézségeikkel, szenvedéseikkel kieszközölni a Jóistentől gyermekeik szép jövőjét? Kérem önöket, gondolkodjanak el, mit tudnának tenni a nagytétényi fiatalokért, gyerekekért!

Fleischer Andi

“Ha nincs halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel! Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, és hiábavaló a ti hitetek is. Krisztus azonban feltámadt!

“Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”

/ Mt 18.20/

Krisztus arra hív minket, hogy közösségben találkozzunk vele. Azért alapította az Egyházat, hogy otthonunk legyen benne, általa otthonunk legyen Krisztusban. Az Egyház az Ő titokzatos teste, mi pedig a tagjai vagyunk. A kereszténységünket is közösségben éljük meg. De egyáltalán nem mindegy, hogy hogyan!

Hogyan éljük meg hitünket a mindennapokban, hogyan az Egyház keretei között és hogy milyen a kapcsolatunk Jézus Krisztussal. Nem mindegy, mert nem mindegy az, hogy hogyan érezzük magunkat a saját bőrünkben s hogy hogyan fogunk majd elszámolni az utolsó napon. Nap mint nap kerülünk olyan helyzetbe, ahol próbára kell tennünk a hitünket, a felebaráti szeretetünket vagy Istenszeretetünket. Sokszor elbukunk a próbán, de szerencsére Ő mindig felsegít, s megtámogat szentségi kegyelmeivel s növeli bennünk az isten-
gyermeki életet. Milyen jó! De mindig fontos, hogy tudatosan éljük és alakítsuk az életünket, s ne csak sodródjunk a mindennapokkal. Ebben segít Krisztus is és az Egyház is, csak figyelni kell rá!

Egy évvel ezelőtt a húsvéti Hírlevélben hirdettem meg azt az ifjúsági csoportot, mely arra hivatott, hogy ebben a tájékozódásban segítsen bennünket. A hétről hétre felmerülő témák egészen változatosak, s folyamatosan felölelik a korábban említett területeket. Beszélgetünk emberi kapcsolatok típusairól, személyiségtípusokról, a barátságról, a tiszteletről, amelyek az emberi kapcsolataink alakításában vannak segítségünkre. A Szentlélek évében egy kicsit a Szentlélekre is irányítjuk figyelmünket, felelevenítettük, amit egykor a Szentlélekről és a szentségekről tanultunk s most egy kicsit kiegészítve elmélyítettük. Beszélgettünk a Szentmiséről, mint hitünk egyik legfontosabb építőkövéről. Sokszor beszélgetünk, de van alkalom, amikor a tárgyi tudásunkat gyarapítjuk egy-egy előadás segítségével. Előfordul, hogy játszunk valamit, ami szintén építi ismereteinket vagy személyiségünket.

De nemcsak belül építkezünk, hanem épül kis közösségünk is. Hétről hétre minden vasárnap délután 1/25-kor összegyűlünk az Ő nevében, s nemcsak hisszük, hanem tudjuk, Krisztus is közöttünk van!

Németh András

Pilinszky János: HARMADNAPON

És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücker fák.
És megérik a fényt a gyökerek.
És szél támad. És fölzeng a világ.

Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszűnhetett dobogni szíve -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDOTT, BÉKÉS

HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

A SZERKESZTŐK

PIROSKA ÉS FARKAS

amint hazaértek az iskolából, máris újságolták:

Tessék elképzelni nagymama, tegnap ellopták Muszkli Misi vadonat új kerékpárját!

Farkas hadarta a részleteket: Muszkli Misi délután nagyot biciklizett az új hegyi kerékpárjával. Szürkültre ért haza, a kerékpárt azonnal betolta a sufniba és rohant vacsorázni. Evés közben hallottak matatást a sufni felől, de azt hitték, hogy az apukája dolgozik ott. A papája azonban átment közben a szomszédhoz kölcsön kérni egy szerszámot, ezalatt lopták el Misi büszkeségét. Kitekerném a nyakát, ha tudnám, ki volt az! Fogadkozott Muszkli Misi.

Biztosan Szajrás Szepi volt, vagy talán már Füves Feri is lezüllött idáig - tette hozzá Piroska.

Én meg mondtam a Misinek - folytatta Farkas - hogy jó lesz figyelni, hátha visszajön a csónakért is! Meritek ezután is a hátsó eresz alatt tartani?

Nagymama, szólalt meg ismét Piroska, a boltban két néni nagyon idegesen vitatkozott jóllakott és éhes, meg öreg és fiatal tolvajokról. Egy szót sem értettem belőle. Miről beszélhettek?

Ha vitatkoztak, akkor azt hiszem nem kerti tolvajokról, hanem talán politikáról lehetett szó, válaszolt nagymama.

Minden esetre, olyan szemtelen tolvajt el tudok képzelni, akit ha megfognak, úgy próbál védekezni, hogy vele még szerencséje volt a gazdának, mert jöhetett volna nagyobb tolvaj, vagy egy betörő banda is!

De olyan tökkelütött flótás még a mesében sincs, aki ezt a tolvajt barátságosan vállon veregeti, vagy meghattottan hálát rebeg neki, és arra bízattja, hogy csak így tovább, vidd a kertemből, házamból, amit találsz!

Az a tanulság számunkra, hogy a kertkaput mindig zárva kell tartani, a szemetekeket, fületeket pedig nyitva!

Ránézésre nemigen lehet megállapítani, hogy kiben lehet megbízni és kiben nem! Láttam én már foltos ruhában igen becsületes embert, de elegáns esőkabáttal a karján zsebtolvajt is.

Sajnos olyan is van, aki kereszténynek hirdeti magát, templomba jár, de örökké veszekszik, a más szemében a szálkát is észreveszi, a sajátjában meg a gerendát sem. Szajrás Szepiben, aki már többször megbukott a becsület-vizsgán, ne bízatok, de alaptalanul megvádolni senkit sem szabad.

Add kölcsön Farkas néha a kerékpárod Muszkli Misinek, hadd tekerje a pedált kedvére!

Most aztán kezet mosni gyorsan gyerekek, ki ne húljön a barackos gombóc!

H Í R E K

A Hírlevelet kiadja : a nagyteréni római katolikus egyházközség . Szerkesztik az erre jelentkezők , írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak , vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban , azok a következő személyeket keressék :

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel : (1) 226-8699) ,

Konczi Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a. Tel: (1)226-1323) ,

Németh András (2440. Százhalombatta, Nap utca 7. Tel : (23) 358-240) .

A plébánia levelesszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket .

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg .Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft . A költségek fedezésére adományokat elfogadunk .

➤ **BÉRMÁLÁS** lesz templomunkban május 17.-én (vasárnap). Imádkozzunk a bérmálkozókért, hogy a Szentlélek ajándékaival eltelve az Egyház tevékeny tagjaivá váljanak!

➤ **NAGYCSÜTÖRTÖKÖN** az Oltáriszentség alapítását ünnepeljük, **NAGYPÉNTEKEN** Krisztus kereszthalálára emlékezünk, **NAGYSZOMBATON** a sírjánál imádkozunk és **HÚSVÉT VIGÍLIÁJÁN** pedig Jézus feltámadásának üjjongunk. Ünnepeljük együtt megváltásunk szent ünnepét!

➤ **HÍRLEVÉL** Köszönettel fogadunk továbbra is cikkeket, hirdetéseket a Hírlevélbe a kedves Hívektől. Szívesen fogadjuk az újsággal kapcsolatos javaslatokat, panaszokat is.

➤ **AUTÓBUSZOS ZARÁNDOKÚT** lesz április 28-án Egerbe és június 8-10-ig Czestochowába.